

Sairaan vaisu perhe

Savolaisen maalaiskylän poika oli päässyt opiskelemaan lääketiedettä psykoanalyysin synnyinsijoille Wieniin. Luentojen jälkeen hän poikkesi usein Berggasse 19:ään Sigmund Freudin museoon. Kuuluisa sohva, jolla oli diagnosoitu ja terapoitu neurooseja, hysteroita ja seksuaalisiin ongelmia, oli tosin siirretty jo 40-luvulla Lontooseen, mutta Freudin henki liikkui yhä entisen vastaanoton tiloissa. Victor E. Franklin viikoittaiset luennot olivat aina odotettu tapahtuma. Savolaiskandidaatin urapäätös oli selvä: hänestä tulisi psykiatri. Par-takin oli jo hyvässä kasvussa.

Kun hän 1970-luvun alussa sai ensimmäisen työpaikkansa lääkäriharjoittelijana Saimaan rannan suuressa psykiatrisessa sairaalassa, ei riemulla tuntunut olevan rajoja. Nyt hän pääsisi toteuttamaan Freudin ja Viktor E. Franklin oppeja.

Valkopartaisen kandidaatin hämmästykseksi yhdenkään potilaan diagnoosi ei ollut hysteria

tai neuroosi. Lähes kaikilla oli diagnoosina joku jakomielitaudin muoto, tai heillä ei ollut diagnoosia lainkaan, vaikka olivatkin olleet sairaalassa vuosikausia.

Kotiuttaminen oli harvinainen tapahtuma, ja se tapahtui yleensä kuukausien tai vuosien sairaalahoitajakson jälkeen.

Kotiuttaessaan ensimmäistä potilastaan, maatalon emäntää, kandidaatti kehotti tätä ottamaan säännöllisesti Largactilinsa (klooripromatsiini), joka oli siihen aikaan yleisesti käytetty neurolepti. Kandidaattia huolesti se, muistaisiko potilas aina ottaa lääkkeensä.

Noin kuukauden kuluttua potilaan kotiuttamisesta tämän naapuri soitti ja kertoi, että emäntä oli yhtä harhainen kuin ennenkin ja koko perhe oli muuttunut jotenkin vaisuksi. Mitähän oli tapahtunut? Vastaus sivulla 871.

Sairaan vaisu perhe

Kun emäntä oli jälleen toimitettu sairaalaan, kandidaatti kysyi, oliko potilas nauttinut lääkkeensä säännöllisesti. Emäntä kertoi, että kun hän tuli kotiin, oli siellä ruisleipätaikina tekeillä. ”Hienonsin huhmareella 100 tablettia Largactilia jauhoksi ja sekoitin sen taikinaan. Koska syön yhden leivän joka aterialla, niin silloinhan

lääke tulee tasaisesti nautittua”.

Näin nautittu ”Larkku-leipä” ei jaksanut pitää emännän psykoosia poissa mutta riitti tekemään muun perheen tönköksi.

Valkopartainen kandidaatti huomasi, että hänestä ei ollut psykiatriksi, sillä potilaat olivat hänelle liian kekseliäitä. ■

ESA KILKKI, sisätautilääkäri, eläkeläinen